

தாய் மண்ணுக்காக... தமிழ் மக்களுக்காக!

தண்ணீருக்கு நிறம் இல்லை, மணம் இல்லை, குணம் இல்லை என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அந்தத் தண்ணீருக்கும் நிறம் உண்டு -சிவப்பு நிறம்; மணம் உண்டு -அது இரத்த வாடை; குணம் உண்டு -எந்த உண்மையையும் மறைக்க முடியாத தன்மையைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மை.

தமிழர்களாய்ப் பிறந்தால், அதிலும் மானமுள்ள தமிழர்களாய் இனப்பற்றுடன் இருந்த காரணத்துக்காகக் கைது செய்யப்பட்டு, கும்புறுமுலையிலுள்ள விசேட அதிரடிப்படை முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுபவர்கள் இந்தத் தண்ணீரைக் காண்பார்கள். ஒரு பீப்பாயினுள் சகிக்க முடியாத நாற்றத்துடன் இருக்கும் இந்தத் தண்ணீருக்குக் கிட்ட, இவர்கள் கொண்டு செல்லப்படுவார்கள்.

"இதுதான் வில்லியத்தப் போட்டெடுத்த தண்ணீர்".

இவ்வாறுதான் அது அறிமுகப்படுத்தப்படும். அதன் நிறத்தைப் பார்த்து அதன் வாடையை நுகர்ந்ததும், மறந்து போயிருந்த விடயங்களெல்லாம் நினைவுக்கு

லெப். வில்லியம்
[கிருபராசா ஜீவராசா]
04-11-1962 14-01-1987

வரும். அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்த உண்மைகளையெல்லாம் சொன்னார்களோ சொல்லவில்லையோ, அதிரடிப்படையினர் அதற்குள் போட நினைத்தால் போட்டெடுக்கத்தான் செய்வார்கள்.

போட்டெடுத்து... போட்டெடுத்து... எதிர்பார்க்கும் தகவல் கிடைக்கவில்லையெனில் போக்காட்டி விடுவார்கள் உயிரை.

"வில்லியத்தப் போட்டெடுத்த தண்ணீர்" என்று விசேடமாகக் கூறுவதற்குக் காரணமென்ன? அவன் உயிரோடிருந்த காலத்தில் சிறிலங்காப் படையினரை கனவிலும் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனை உயிருடன் கைது செய்ய முடியுமென்று, அவர்கள் ஒருபோதும் நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். அவன் மேற்கொண்ட தாக்குதல்களுக்கு அவர்களால் ஈடுகொடுக்க முடியாமலிருந்தது. அந்தத் தாக்குதல்களில் உயிர் தப்பியவர்களுக்கு தாம் உயிரோடிருப்பதையே நம்ப முடியாமலிருக்கும். தாக்குதல் முடிந்ததும் வில்லியம் காற்றாக விரைந்து விடுவான். அவன் போய்விட்டான் என்பதை உறுதிப்படுத்தியதும் இவர்கள் தமது அட்டகாசத்தைத் தொடங்குவார்கள். அப்போது இவர்களிடம் பிடிபடும் தமிழர்கள்

ஏகோபித்த குரலில் கூறுவது இதைத்தான் -

"வில்லியத்தான் இதச் செஞ்சான்".

'எதிரிக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் என்ற தகவலை, அவனிடம் கைதியாக இருக்கும் போது மறைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. எந்தளவுக்கு அவன் அறிந்து வைத்திருக்கிறான் என ஊகித்து அதற்கேற்ற மாதிரிச் சொல்லிவிடுவதே புத்திசாலித்தனம் -அதை மறைக்கப் போனால் எதிரி உயிர் போகும் வரை சித்திரவதை செய்து கொண்டேயிருப்பான். ஆகவே அதைச் சொல்லிவிட வேண்டும். அதைச் செய்வதன் மூலம் அவனுக்குத் தெரியாத பல ரக சியங்களைக் காப்பாற்ற முடியும். அத்துடன் கைதுசெய்யப்பட்ட முடியாதவன் அல்லது மரணித்தவன் தலையில் எல்லாப் பழியையும் போட்டுவிட வேண்டும்' -இது கைது செய்யப்படுபவர்கள் கையாளும் பொதுவான தந்திரம். எனவேதான் கும்புறுமுலை முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் இதைச் சொன்னார்கள்.

".... இத எல்லாம் வில்லியத்தான் செஞ்சான்.... அவனுக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும்".

அப்போதெல்லாம் அவர்களிடம் படையினர் கேட்டார்கள், "நாங்கள் வில்லியத்தைப் பிடிச்சு உங்ககிட்ட கொண்டு வந்தா நீங்க என்ன செய்வீங்க....?"

அப்போதெல்லாம் அவர்கள் எவ்வித தயக்கமுமின்றிக் கூறுவார்கள்:

"அவனைக் கொண்டு வாங்கையா... அவன நாங்கள் நம் மடகையாலயே வெட்டிக் கொல்லும்..."

எந்தக் கட்டத்திலும் வில்லியம் உயிருடன் கைதாகமாட்டான் எனத் திடமாக நம்பியதாலேயே அவர்கள் அவ்வாறு கூறினார்கள். இதற்கு மேல் ஏதாவது கூறுமுடியுமென்று தெரிந்திருந்தால் அதனையும் கூறியிருப்பார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை எதையாவது சொல்லி அந்தச் சித்திரவதைக் கூடத்திலிருந்து மீண்டு வரவேண்டும்.

அப்போதெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை, இந்த வார்த்தைகள் விபரீதத்தைக் கொண்டுவருமென்று.

* * * * *

வில்லியம்...!

வாழைச்சேனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவனது இயற்பெயர் ஜீவராசா. மட்டக்களப்பில் நடந்த முதலாவது பயிற்சி முகாமில் பயிற்சி பெற்றவன் இவன். பயிற்சி முடிந்தவுடனேயே இவனுக்கு சிறீலங்காப் படையினருக்கெதிரான தாக்குதல்களில் பங்குபற்றவும், தனித்துத் தாக்குதல் நடத்தவும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. கிடைத்த வாய்ப்புக்களையெல்லாம் பயன்படுத்தினான். அவற்றை எந்த ஒரு காரணத்துக்காகவும் இவன் பின்போட்டதில்லை. உதாரணத்துக்கு ஒரு சம்பவம்...

11.02.1986 அன்று இவன் கல்குடா வீதியில் பேய்த்தாழை என்னுமிடத்தில் சிங்களப் படையினரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்;

தனியாளாகத்தான் அங்கு நின்றான். அப்போது அந்த வீதி வழியாக அவனது தந்தை வந்து கொண்டிருந்தார். இவன் தனித்து அந்த இடத்தில் நிற்பதால் யாரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைத்தார் அவர். இப்போதெல்லாம் வெகு ஆழ்ந்தவாகத்தான் இவனைக் காணக் கிடைக்கிறது. இயக்கத்திற்கு போன பின்பு, இவனுடன் கதைக்கும் போதெல்லாம், யாரோ ஒரு பொதுமகனுடன் இவன் கதைப்பது போலத்தான் உணர் முடிகிறது. ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நிதானித்துத்தான் கதைக்கிறான். 'நம்மட புள்ளக்கி நாமதுரோகம் பண்ணுவமா... ஏன் இப்பிடி ஒட்டாமப் பழகுறான்...' என்று அவர் பல தடவை நினைத்ததுண்டு -ஆனாலும் இவனிடம் எதையும் கேட்கவில்லை. கேட்டால் இந்தளவிற்கு இருக்கும் உறவைக்கூட, முறித்து விடுவான் என்று பயம்.

இன்று கண்டாயிற்று. தனிய நிற்பதால் கூடிய நேரம் கதைக்கலாம் என்றொரு ஆசை -பாசம் மிதிவண்டியின் வேகத்தை அதிகரிக்கின்றது.

இதோ கிட்ட... கிட்ட... மிகக் கிட்ட.

இதேவேளை பின்னால் கல்குடா பொல்லஸ் நிலையத்தைச் சேர்ந்த சிங்களப் படையினரின் ஜீப் -அது இவரை முந்திவிட்டது. முன்னால் ஜீப் -பின்னால் தந்தை... பெற்று வளர்த்து... முத்தமிட்டு... தோளில் தூக்கி...

அதையெல்லாம் நினைக்க நேரமில்லை. தந்தைக்காக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இழக்கத் தயாரில்லை அவன். எப்போது கழுத்தில் சயனைட் கட்டினானோ அந்தக் கணத்திலிருந்து அவன் இந்தத் தேசத்தின் புதல்வன். எனவே முடிவெடுத்து விட்டான். பயங்கரமான சத்தத்துடன் அந்தக் கண்ணிவெடி வெடித்தது. இதில் இரண்டு அதிரடிப்படை வீரர்கள் பலியாகினர். மூவர் காயமடைந்தனர்.

தாக்குதல் நடக்குமென்று படையினர் மட்டுமல்ல அவனது தந்தைகூட எதிர்பார்க்கவில்லை. எப்படியோ அதிரீட்ட தேவதை அவருக்குக் கைகொடுத்தாள். இல்லாவிட்டால் அன்று அவர் உயிர் தப்பியிருக்க முடியாது. இதன்பின் அடிக்கடி கூறுவார் அவர்-

"என்னையும் பாக்காம, எண்டமகன் இப்படிச் செஞ்சு போட்டான்".

இக் கூற்றில் ஒரு தந்தையின் தவிப்பும் மகனைப் பற்றிய பெருமையும் இணைந்திருக்கும்.

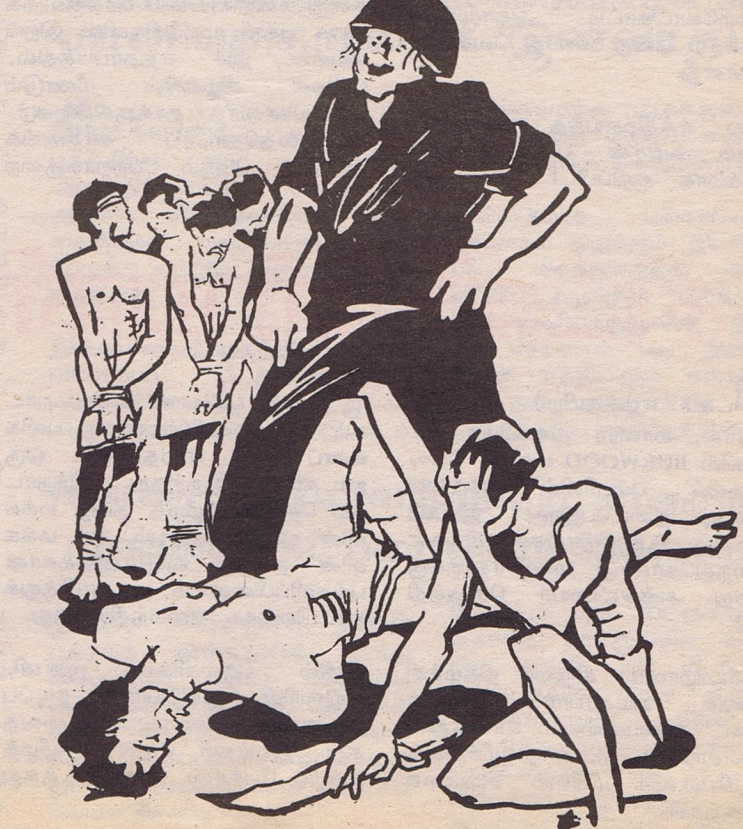
* * * * *

13.01.1987 அன்று, வில்லியத்தை எதிர்பார்த்து வாழைச்சேனைப் பகுதியில் காத்திருந்தான் சிறீலங்கா அதிரடிப்படையினர். காட்டிக் கொடுத்தவன் ஒழுங்காகத்தான் தகவல் வழங்கியிருந்தான். அன்று வில்லியத்தான் சங்கரும் வந்து கொண்டிருந்தான். வில்லியத்தைப் போலவே இவனும் பல இடங்களில் இவர்களுக்கெதிரான தாக்குதல்களில் பங்குபற்றியவன். இன்று இருவருமே தமது கொலை வளையத்தினுள் மாட்டிக் கொண்டதை நினைக்கச் சந்தோசமாக இருந்தது அவர்

களுக்கு. "பட்... பட்... பட்..." அவர்களது துப்பாக்கிகள் சரமாரியாகப் பொழிந்தன. சங்கரும் வில்லியமும் இதனைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சங்கருக்கு தோளில் வெடி; வில்லியத்துக்கு முழங்காலில் வெடி வில்லியத்தால் ஓட முடியாது. அதற்காக அவனை அப்படியே விடமுடியாது. அவனைத் தோளில் போட்டவாரே ஓடினான் சங்கர். படையினர் துரத்தினர் ஆனால் சங்கர் தப்பிவிட்டான் -தனது நண்பனுடன்.

இப்படியே நீண்டதூரம் சங்கரால்

"இப்படியா வெட்டுறது...? இந்தாபார் எப்படி வெட்டுறதெண்டு" அசுர வேகத்தில் இயங்கினான் அவன். எல்லோர் கண்ணெதிரிலும் வில்லியம் துடித்துத் ... துடித்து....

ஒடமுடியவில்லை. அவனது காயத்திலிருந்து பெருந்தொகையான இரத்தம் வெளியேறி விட்டது. அவனுக்குச் சோர்வாக இருந்தது. அந்தக் கண்ணகிராமத்தில் சின்னச் சின்னப் பற்றைகள் தான் இருந்தன. அவற்றினுள் வில்லியத்தைக் கிடத்தினான். இப்போது தேவை வைத்தியம். இதற்கு ஏற்பாடு செய்யும் பொருட்டு ஒரு ஆதரவாளனின் வீட்டிற்குள் புகுந்தான் சங்கர்.

படையினர் தேடினார்கள் - சங்கரும் வில்லியமும் மறைந்த வழி தெரியவில்லை: ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். சங்கர் ஒரு வைத்தியரைச் சந்தித்தான். அவரையும் கூட்டிக் கொண்டு வில்லியத்தை நோக்கி விரைந்தான்.

இதற்கிடையில், 'வில்லியத்துக்கு வெடிபட்டுட்டு' என்ற செய்தியறிந்து பலர் அவனைப் பார்க்கச் சென்றனர். இந்த இடத்தில் வில்லியம் இருப்பது ஆபத்தானது எனக் கருதிய அவர்கள், இன்னும் கொஞ்சம் தூரத்துக்கப்பால் பற்றை மறைவுக்குள் அவனைக் கிடத்தினார்கள். அவன் வேதனையில் முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

மீண்டும் படையினர் வரலாம். அதற்குள் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு கொண்டு செல்ல வேண்டும். இவனோ முனகிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிலையில் இவனுக்கு மயக்க ஊசி போடுவதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை அந்த வைத்தியருக்கு. சங்கர் வில்லியத்தைக் கொண்டு செல்வதற்கான ஏற்பாட்டில் மும்முரமாயிருந்தான். ஆனால் அவனைவிட இனத்து

ரோகி சுறுசுறுப்பாயிருந்தான். பொதுமக்களுடன் பொதுமக்களாகச் சென்று வில்லியத்தைப் பார்த்த அவன், நேரே படையினரின் முகாமுக்குச் சென்று அவர்களை அங்கே கூட்டி வந்தான்.

வில்லியம் நினைவு திரும்பாத நிலையிலேயே கைது செய்யப்பட்டான். சங்கரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. யாரை நோவது? அன்றைய இரவு கண்ணீருடன் கழிந்தது.

* * * * *

சித்திரவதைகள் வில்லியத்தைச் சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன.

அவனது உடலில் மேலும் பல காயங்கள் உருவாகின. உடல் முழுவதும் இரத்தம். அந்த நிலையில் பீப்பாவிற்குள் போட்டெடுத்து தண்ணீர்தான் சிவப்பாகியதே தவிர, வில்லியத்தின் வாயிலிருந்து எந்த வார்த்தையும் வெளிவரவில்லை.

வில்லியம் கைதான மறுநாள்...

மீண்டும் கேட்டனர் கைதிகளிடம், "வில்லியத்தப் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தா என்ன செய்வீங்க?"

மீண்டும்...

"கொண்டு வாங்கையா, எங்கடகையாலயே அவன வெட்டுறும்; கொல்லும்".

அந்த முகாம் பொறுப்பதிகாரி முகத்தில் புன்னகை. அது பிகவும் குரூரமாகவிரும்பு. ஏனையோரிடம் கண்ணைக் காட்டினான் அவன். அவர்கள் வில்லியத்தைத் தூக்கி வந்தனர். கூடவே ஒரு கத்தியும் கொண்டுவரப்பட்டது.

"உம் வெட்டுங்க... வில்லியத்தை வெட்டுறதெண்டு சொன்னீங்களே...? வெட்டுங்க".

சிலையாகி நின்றனர் அனைவரும். இப்படியொரு நிலையை எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்த்ததைவிட காட்டுமிராண்டியாக இருக்கிறானே இவன் என்று, ஆச்சரியத்துடன் விழிபிழங்க நின்றனர். இரத்த ஓட்டமே நின்றவிடும் போல் இருந்தது.

"உம் வெட்டுங்க..." தொடர்ச்சி 15ம் பக்கம் ....